

Афоризм:
Благословенне слово, що гартує.

Леся Українка, поетеса, драматург,
громадський діяч. 1871-1913.

ОГЛЯД УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ

Тарас Чорновіл заявив, що виходить з Партії Регіонів, але залишатиметься депутатом і членом партійної фракції, повідомляє прес-служба ВВС. Пан Чорновіл сказав журналістам, що головним чинником у його рішенні була незгода з тим, як провадилися переговори про можливу парламентську коаліцію Партії Регіонів з Блоком Юлії Тимошенко. В інтерв'ю Бі-Бі-Сі Тарас Чорновіл відкинув припущення, що його рішення свідчить про розкол в Партії Регіонів і назвав її монолітною політичною силою, а депутатів партійної фракції він назвав слухняними «кнопкодавами». Депутат сказав, що активно підтримував коаліцію за участі Партії Регіонів та Блоку Юлії Тимошенко, яка була би можливою за умови, як він сказав, усунення з угоди неприйнятних для обох сторін ідеологічних моментів. Але на думку пана Чорновола, керівництво Партії Регіонів пішло на співпрацю з президентом Ющенком і відкинуло зближення з БЮТ. Раніше з Партії регіонів виключили Раїсу Богатирьову, тепер Секретаря Ради Національної Безпеки та Оборони.

Юлія Тимошенко зустрілася з російським прем'єр міністром Владіміром Путіним у Москві, де обговорювалось постачання газу з Росії до України та інші двосторонні питання. Напередодні вона заявила, що намагатиметься забезпечити для України прозору і обґрунтовану ціну на газ і щоб зростання ціни імпортованих енергоносіїв до ринкового рівня відбувалося поступово. Російський Газпром раніше повідомив, що ціни на газ для Європи вперше сягнули рівня 500 доларів за тисячу кубометрів. Як повідомляє **агентство Рейтар**, така заява керівника Газпрому Алексея Міллера має стати попередженням для українського прем'єра про те, що її завдання - захистити українську промисловість від стрімкого зростання ціни на паливо - буде не з легких. Юлія Тимошенко заперечила можливість передання української газотранспортної системи в управління будь-якому міжнародному консорціуму.

Помер дуже хороший поет, пише «Україна молода». За останні два місяці з життя пішло троє українських письменників першого ряду — в серпні не стало Василя Кожелянка, вересень забрав Юрка Покальчука, а початок жовтня приніс траур за Ігорем Римаруком. Ці «пробоїни» не закрий у шерензі. Останні два роки поет Ігор Римарук жив у Львові. У суботу, 27 вересня, на львівській вулиці його збила машина. Травми були важкі, але, як кажуть лікарі, «сумісні з життям». Письменник попросив принести в палату ноутбук і на лікарняному ліжку редагував матеріали для відділу літератури, яку він завідував в оновленій «Сучасності». В журналі, який він редагував у найкращі часи «Сучасності», який він підняв разом з Іваном Дзюбою. У десятому номері «Сучасності» вийде підбірка його останніх віршів — не поминувати, прижиттєва, вони були вже зверстані планово. Тепер поруч стоять некролог. Увесь десятий номер буде траурним, чорним — там є теплі посмертні слова про Кожелянка і Пако, написані... Римаруком. 50-річного Ігора Римарука поховали у Львові на Личаківському кладовищі. Василь Шкляр, який дуже близько дружив із поетом, сказав газеті, що приголомшений настільки, що може говорити лише загальні речі, які і так всі знають: це була дуже значна постать в українській літературі. Письменниця Марія Матіос сказала «УМ»: «Він був редактором від Бога. Ерудит, дуже тонкий лірик, найбільш яскравий і найбільш суворий виразник естетики вісімдесятників. Він був редактором «Солодкої Дарусі», автором однієї з передмов. Людина драматичного, навіть трагічного світосприймання. Він був у мене вдома в Розтока, знайомий із батьками. У нас була справжня творча дружба, коли можна було і посварити один одного, і похвалити...»

«ГРЕЦІЯ НІКОЛИ НЕ ВМИРАЄ», А КОЗАЦЬКОМУ РОДУ НЕМА ПЕРЕВОДУ

Щойно через Грецію пройшла акція світового українства «Незгасима свічка», присвячена 75-річчю Великого Голоду в Україні 1932-33 рр., в пам'ять 10 мільйонів замордованих українців, як наштотувалося на програму 14 Всегрецького З'їзду Понтіїських товариств, який з 3-го по 5-те жовтня проходив в Орестіаді. Звернула увагу, що окрім загальних тем, які торкаються сьогодення понтіїської громади Греції, значне місце в програмі відводилося питанню Геноциду понтіїців, відношенню до нього грецької держави, національної свідомості греків-репатріантів з країн колишнього Радянського Союзу та протиріччя можливої вступу до Європейської унії сусідньої Туреччини. Так як всі ці питання і, зокрема, можливість визнання геноциду грецьким урядом є для мене зовсім не байдужими, першим поривом було відправитися просто в Орестіаду, але дорога дальня і З'їзд вже розпочався, тож вирішила відстежити його роботу за результатами. На щастя в програмі стояла доповідь відомого нам професора Нікоса Лігероса на тему «Вклад Геноциду понтіїців у майбутнє елінізму». З нетерпінням дочекавшись повернення пана Лігероса до Афін, зателефонувала. Розповідь науковця змусила пожалкувати, що все таки відмовилася від цієї поїздки. Виявляється, згадка про штучний Голодомор в Україні 1932-33 рр. викликала жавау дискусію. Крім того, що абсолютне незнання цієї трагічної сторінки українського народу в Греції, або досить упереджене ставлення до неї тих, хто щось чув, повинно спонукати грецьких українців до обов'язкової участі в усіх подібних заходах.

Хотіла б висловити щирі подяку пр. Лігеросу за те, що не зважаючи на велику зайнятість і страшенно стислий проміжок часу, в який мені необхідно було втиснутися, щоб дати можливість нашим читачам вже з цього числа газети взнати про те, що говорилося на 14-му З'їзді Понтіїських товариств Греції, він з абсолютною відповідальністю виклав свою позицію і ще один раз доказав, що в його особі український народ має професійного, чутливого та небайдужого прибічника. Отримавши розшифровку тієї частини дискусії, що стосувалася безпосередньо України, яку можна прочитати нижче, хотіла б зосередити увагу наших читачів на основних моментах почутого від грецького вченого, що може слугувати серйозними аргументами у нашій праці в напрямку визнання Великого Голоду 33-го року Геноцидом української нації.

Перш за все, вважає пан Лігерос, народи, які мають у своєму арсеналі такий досвід, повинні об'єднати зусилля і боротися за визнання разом. Особливо це стосується Геноциду вірмен і Геноциду понтіїців, який є безпосереднім продовженням першого і хронологічно, і за місцевою ознакою. До них успішно міг би приєднатися також Геноцид ассириохалдеїв. Тому що 40 країн, які визнали Геноцид вірмен, автоматично визнали б і Геноцид понтіїців. Адже це не прояв особливого ставлення до вірмен, а визнання злочину, скоєного проти людства. У випадку такої ідентичності характер боротьби за визнання мав би бути спільним і доповнюючим, а не антагоністичним, як це трапляється зараз. Вірменам вдалося зробити у цьому напрямку набагато більший поступ, вважає пан Лігерос, тільки тому, що вони могли розраховувати тільки на свої сили. Вірмени, на відміну від греків-понтіїців, не мали держави. Отже, основна велика робота вірмен велася в діаспорі. Всі, хто займається геноцидами, добре знають, що діаспори є набагато гнучкішими і результативнішими за державні механізми, які мусять витримувати додатково тиски геополітичних проблем. В деяких країнах, зокрема, робота національних лобі та так званих груп тиску є надзвичайно сильною, тоді як в державі дуже сильними є політичні рамки, які часто стримують цей процес. Як висновок, основний вклад є саме в рамках об'єднувальних. Ми дуже добре знаємо, це стосується в рівній мірі як євреїв, так вірменів і греків, зазначає Нікос Лігерос.

Коли ми є в одній особі – ми єдині і неповторні. Коли нас двоє – маємо проблему. Коли нас більше трьох – починається громадянська війна. На щастя, наші сусіди «допомагають» нам об'єднатися. І нам би треба було скористатися з цієї «технічної допомоги», об'єднатися як жертвам, просунутися вперед і згадати, що ніхто не народжується жертвою. Проблема полягає також в тому, що ніхто не народжується бійцем, ні героєм. Всі ми стаємо і жертвами, і бійцями, і героями. Як ми не можемо вимагати від будь-якої людини стати бійцем, і від будь-якого бійця стати героєм. Сіль в тому, щоб це робили деякі.

Ще одним ключовим моментом є питання визнання, яке хоча і є ядром геноциду, але не є його кінцевою фазою. Визнання, за професором

Пр. Н. Лігерос під час виступу на З'їзді в Орестіаді.

Лігеросом, є першим кроком в процедурі спростування. Існує ще фаза покарання та відповідальності. На даний момент лише Бельгія та Швейцарія перейшли до цієї фази по відношенню до геноциду вірмен. Крім того, чим більше грецькі понтіїці схильні представляти свій бійцівський дух у боротьбі з ворогом, тим складніше їм добитися визнання. Рамки геноциду, визначені Хартією Об'єднаних Націй 1948 р., не є рамками полемічними, воєнними. Щоразу, коли понтіїці наголошують на своїх звичайних досягненнях опору, Туреччина «хапається» як за ниточку і згодна визнати різно понтіїців злочинною війною, але не злочинною проти людства. Отже, дуже важливо в стратегії використовувати дані, що маємо, а не ті, що хотіли б мати. В Геноциді понтіїців було 353.000 жертв. Вони не померли. Їх вбили. А вбивство є злочином. Єдине, поки не існує покарання, не існує злочину.

У своїй доповіді пан Лігерос навів приклад Геноциду українців, про який в Греції мало хто знає. Але зазначивши, що цей геноцид визнали вже 17 країн світу, понтіїці повинні замислитися над своєю стратегією. Можливо, вивчити методологію проведеної українською діаспорою роботи для досягнення кращих результатів. Як показує досвід, геноцид не визнається одним махом. Визнання є довгою процедурою, якій ми можемо сприяти виключно в місцевому масштабі. Кожний, хто робить щось для визнання геноциду, є ніщо. Але коли одне ніщо об'єднується з іншими ніщо, відразу стає всім. У випадку Геноциду понтіїців, настоює Нікос Лігерос, є символізм, який заставляє згадати Грецію. Ніхто ніколи не каже – Греція живе. Всі кажуть – Греція ніколи не вмирає. І це не випадково.

Згідно цієї теорії, мабуть, символічно невідповідним є і національний гімн нашої держави «Ще не вмерла України». Що дає наснаги вірити в те, що незабаром весь світ визнає Голодомор 1932-33 рр. актом злочину проти людства.

Уривок з дискусії 14 Всегрецького З'їзду Понтіїських товариств:

Понтієць з Грузії: Крім Геноциду понтіїців, ви згадали Геноцид українців. Ви дійсно вірите, що існував феномен Геноциду українців? На мою думку в 1932-33 рр. померла велика кількість людей від голоду. І не тільки в Україні, але й у Росії, Грузії, Казахстані. Складається враження, що це є антиросійський підхід на користь України в чисто політичному питанні, тобто такої проблеми не існує...

Нікос Лігерос: Щоб ви не видалися голосливими, краще звернутися до джерел. Геноцид українців існує. Жертви цього геноциду існують. Ви кажете: «я не думаю, що існує, тому що президент підтримує. Я не думаю, що існує, тому що це політичне питання». Маніпуляція наведеними вами аргументами є дуже небезпечною. Це якраз те, що кажуть турки про Геноцид понтіїців. Кажуть, що греки є автоматично проти турків, кіпріоти теж. Отже, є цілком природним, що ці дві країни визнали щось, що є проти Туреччини. Отже, не існує!

Ми маємо бути дуже обережними, тому що документи, які, гадаю, ви можете читати російською мовою, існують. Знаємо, хто кого і куди вислав. Знаємо, скільки людей вмирало щоденно, тому що говоримо щонайменше про 7 мільйонів жертв. Не про 2-3 тисячі людей.

Понтієць з Грузії: Коли?

Нікос Лігерос: В 1932-33 рр. Так званий Голодомор - і російською, і українською, що означає «смерть від штучного голоду». Якщо визнається деякими країнами, як скажімо, Америкою, ви відразу вхопитеся, що логічно, бо Америка є антиросійською. Визнає Австралія. Скажете, ясно, бо Австралія є за Америкою. Якщо продовжите так, утвориться ціла мережа. Якщо з цієї позиції розглянути Геноцид вірмен, буде настоювати на тому ж? Тому що часто – і тут треба бути надзвичайно обережними – розкидаємося інформацією щодо інших геноцидів і не розуміємо, що робимо те, що інші роблять з нами.

Чи вважаєте ви Бельгію та Швейцарію упередженими країнами? За турецькими поняттями, дуже. Тому що, якщо скажете щось подібне про Геноцид вірмен – платите штраф. Якщо продовжуєте – йдете до в'язниці. І це де? В Бельгії та Швейцарії! Поїхали до Швейцарії відсвяткувати підписання угоди Лозанни і один турецький викладач почав говорити своє... Зараз він у тюрмі за вірменське питання. Уявляєте щось подібне тут, у Греції? Наприклад, турок у Греції висловлюється проти Геноциду понтіїців, платить штраф, а потім за це попадає до в'язниці? А в Швейцарії так є. Чи ви думаєте, вони мають щось особливе проти турків і прихильні до вірмен? Абсолютно ні. Вони просто дивляться на міжнародне право. Вивчають підтверджуючі докази і вирішують. Тому, я повторююся, треба бути обережними - не знаючи джерел та фактів, маємо небезпеку стати голосливими.

Те ж стосується і понтіїського питання. Якби ми не мали 14-ти зібраних Фотадісом томів беззаперечних історичних аргументів, чи могли б ми створювати стратегію, суспільствознавство, звернення до міжнародного права. Ми б не мали доказів. Навіть якби ви мали найкращого фахівця в Європейському суді. Отже, основне, каркас. І каркас Геноциду українців існує. Докази теж існують. Оприлюднені 400 сторінок секретних документів КДБ. Російською мовою. Печатки вам відомі. Підписи вам відомі. Нам відомі імена. Єдине, чого ми не знаємо – всього обсягу.

Сказати вам відверто, думаю, ви займаєте таку позицію, тому що ніколи цим не займалися. Побачите, що ваша думка може змінитися. В Геноциді українців жертвами стали і греки. Адже виморюючи все село, природно, вмирили і інші національності. Ми повинні це використати. Ми повинні заявити, що і ми там були. Якщо я, наприклад, вирішу зараз звільнити оцей зал, відсо-

ток понтиїців, звісно, буде великим. Не умісно, але вижену і когось з Пелопоннесу, раз вирішив повністю звільнити зал. Трапляється. Наше питання, чи отой чоловік з Пелопоннесу без понтиїського коріння, чи його нащадки не повинні б об'єднатися зі всіма іншими? Відомий нобеліст Elie Wiesel говорив: «Коли ми є нейтральними, завжди допомагаємо вбивцям, а не жертвам!»

Понтиїць з Грузії: Я це не розцінюю як геноцид Росії проти українського народу, але як геноцид сталінського режиму проти радянського народу, який жив в Україні.

Нікос Лігерос: Можу згодитися з вами, але будьте дуже обережні з методами, що застосовуєте. Наприклад, хто з турків є найгіршими для греків? Якщо поїдете в Різокарпасо на Кіпрі, побачите, що навколо населили лазів та курдів (які, власне, не є турками). Саме вони є найбільш ворожими. Якщо підете за цією хибною логікою,

можна сказати, що турки не винні, а лази та курди. Справа в тому, що за міжнародним правом звинувачується держава, а не той, кого вона використовує. Щоб ви зрозуміли, звернення до Європейського суду дотримання людських прав щодо поневоленних земель Кіпру робиться не проти загарбницького уряду, але проти Туреччини, тому що загарбницький уряд не дійсний як юридична інституція. Всім відомо, що він відноситься до Туреччини. Звернення може бути лише проти визнаної інституції, держави. Коли ви згадали про Імврос, Тенедо та Константинополь можна запитати, чому вони не звертаються до Європейського суду, як кіпріоти. Вони не можуть, мусять спочатку вичерпати всі засоби в Туреччині. Може бути інший шлях. Власне, відрізняється тільки процедура, мета є одна – визнання, як перший крок. Нехай вас не збивають проміжні стратегічні кроки, результат все рівно один. Інколи, зміна стратегії дратує опонента. Він, може, чекає від вас іншого кроку. Але ви робите зовсім інше.

Один приклад. Коли в Різокарпасо мене попросили допомогти запобігти закриттю почат-

кової школи, я запропонував відкрити гімназію. Мені відповіли, що гімназія закрита вже 27 років. Тому й необхідно її відкрити – була моя відповідь. Ніхто не повірить, що ми це зробимо. Якщо противник не вірить вашій меті, не має змоги перешкодити її здійсненню. Таким чином початкова школа не закрилася. І зараз, не зважаючи на те, що діє початкова школа, гімназія і ліцей в Різокарпасо, яке є на захоплених землях, діти отримують грецькі атестати, які визнаються Кіпром. Тоді як ще недавно не було нічого.

Не можна ніколи забувати, що утопія є дуже важливою для стратегії. Дуже часто вважаємо щось неможливим. Але найбільшою нашою хибною є те, що йде «після утопії», про що ми навіть не подумали. Багато про що в понтиїському питанні ми навіть не подумали. Навіть не те, що ми вважаємо утопією. Цими лекціями я намагаюся довести до вас те, над чим ми не задумуємося, наперед зарахувавши до утопічного. Отримати від вас реакцію, що цього не може бути. І відразу це зробити. Дякую.

Підготувала Галина Маслюк

ОГЛЯД УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ

Міністр внутрішніх справ Юрій Луценко, лідер Народної Самооборони, яка входить до пропрезидентської фракції НУНС в інтерв'ю тижневику **Дзеркало тижня** сказав, що його політична сила у разі виборів не буде блокуватися з силою Віктора Ющенка. Пан Луценко заявив, що Наша Україна «знищила коаліцію» і що вона диктує умови усім 9-ти силам у фракції як «партія президента»: «Мати справу з такою політичною силою не вважаємо за можливе.» Він звинуватив пана Ющенка у тому, що його головна мета – переобрання на другий термін. Пан Луценко припустив ймовірність дострокових виборів, назвавши їх небезпечними. Він назвав БЮТ силою, з якою у нього найбільше спільного. Ю. Луценко: «Я не можу до нього додзвонитися за жодним номером з весни. Кілька разів мене примушували залишити приміщення, де мала відбутися нарада силовиків, попри те що мене запрошували туди офіційно. Так і спілкуємося. Хоча кажуть, що віднедавна президент не знімає трубки, навіть коли дзвонить прем'єр». Лідер Народної Самооборони сказав, що можна говорити про завершення цієї сили як про «політико-повстанський проект». Він сказав, що тепер є сенс розвивати партію «Вперед, Україно!», яка є базовою силою Народної Самооборони і сказав, що опорою цієї сили, на його думку, має бути середній клас.

Яценюк вирішив, що він - золота середина? - передає **УНІАН**. Голова Верховної Ради Арсеній Яценюк називає себе незалежним політиком в політичному конфлікті України, тобто таким, який не стоїть на жодній зі сторін – ані Президента, ані прем'єра. А.Яценюк сказав, що Європа має багато прикладів ситуацій, які щодо України прийнято називати нестабільністю. Він навіть приклад Бельгії, Франції, Угорщини та інших країн, які мали різні прояви політичної нестабільності, аби в Європі нинішню ситуацію в Україні не вважали винятковою. Розкол в українському суспільстві – це, скоріше, розкол між політиками, які мають на меті досягти певних цілей перед виборами. Також під час виступу він зазначив, що схвально ставить до ідеї підписання договору про асоціацію з Європейським Союзом. «Чудова назва договору, - сказав голова ВР, - але потрібні конкретні інструменти участі України в європейських органах, запровадження вільної торгівлі з Євросоюзом».

Президент Віктор Ющенко заявляє, що розпустить Верховну Раду у випадку, якщо в парламенті не буде створена коаліція, пише «Газета по-українськи». «Якщо політичні сили виявляться не здатними досягти домовленості, не зуміють поставити національний та державний інтерес вище від особистих владних амбіцій та корпоративних інтересів, як президент, скористаюся своїм конституційним правом і надаю можливість народові сказати своє вирішальне слово», - наголосив Ющенко. «Я надав ще один шанс для формування парламентської більшості. Повторюю, готовий сприйняти будь-яку коаліцію, утворену згідно з вимогами Конституції. Час спливає, його критично мало. Кожен день зволікання коштує країні занадто дорого», - йдеться у зверненні Президента до депутатів Верховної ради.

Ведущая рубрики Галина Маслюк

• ВЕСЕЛИЙ СОНЯШНИК •

Сьогодні на наших сторінках з'явилася нова рубрика, відповідальність за яку взяли на себе учні української недільної школи при Товаристві української діаспори в Греції «Українсько-грецька думка». У Веселому Соняшнику будуть публікуватися найкращі твори чи малюнки зі шкільної газети, яку вирішили випустити самі школярі. А ми оголошуємо конкурс на кращий малюнок «Соняшника», який стане постійним логотипом рубрики. Участь у конкурсі можуть взяти всі бажачі.

Сьогодні у Веселому Соняшнику розповідає казку учениця 2 класу недільної школи Лілія Кукла.

МАЛИНОВИЙ ПИРІГ

Жила-була собі щаслива родина. Одного дня мама вирішила спекти пиріг з малиною, але ось яка проблема - немає малини!

Мамина донька Тоня запропонувала назбирати малину у лісі.

Тоня дуже схожа на маму. У них з мамою було чорне коротке волосся й зелені очі. Єдине, чим вони відрізнялися - тим, що Тоні було десять років. От іде Тоня по лісовій стежці й відчуває, що хтось за нею стежить! Зупинилася й прислухалася. Нічого. Знову пішла лісом, та раптом, якраз перед нею з'явився чоловік! Це було так несподівано, що Тоня ледве не впала.

- Куди ти йдеш, моя дівчинко? - Запитав він її байдужим голосом.

- Назбираю малини для пирога. - Відповіла вона йому.

- Якщо хочеш - я тобі дам своєї малини, не томися даремно.

- О, дуже Вам дякую! - Ось так, узяла Тоня малину й повернулася додому.

Мама дуже здивувалася що донька повернулася так рано з лісу:

- О-о, що це ти так рано?

- А, це тому, що один добрий дядечко дав мені своєї малинки!

Мама подивилася на Тоню уважно:

- Так, але краще б ти не брала нічого у незнайомих людей.

Поки Тоніна мама місила тісто - дівчинка з'їла одну ягідку, та раптом... опинилася у темному лісі!

Ось іде вона лісом - а навкруги малинові куці ворухаться й шепочуть:

- Не їж малину-у, не їж-ж!

- Тоню-ю! Тоню-ю-ю! Прокидайся, Тоню!

Тоня прокинулася й здивувалася, адже вона лежала головою на столі...

- Ой, мамо, не роби пиріжок з цією малиною! Бо вона отруйна!

Кінець.

Ця історія нас навчає, що не можна брати нічого від незнайомих людей, коли вони нам щось пропонують.

З найкращими побажаннями
Лілія Кукла

ЧЕРНІВЦЯМ – 600

До Чернівців на святкування 600-річчя міста прибули офіційні делегації з 25 країн світу, а також делегації з багатьох обласних центрів України. На офіційному прийомі в міській раді представники делегацій дарували місту ікони, вази, символічні ключі. Офіційна делегація Києва подарувала Чернівцям від мера столиці Леоніда Черновецького ікону архангела Михаїла - символу Києва. Голова земляцтва Буковини Валерій Цибух подарував меру міста свідоцтво про те, що в Антарктиді були встановлені прапор та герб Чернівців. А на урочистому відкритті свята представник Кабміну вручив від прем'єр-міністра Оллі Тимощенко ікону Божої Матері Тихвинської.

На церемонію відкриття святкування 600-річчя Чернівців, що відбувалася на Центральній площі 4 жовтня, прийшли подивитися понад 30 тисяч чернівчан. У святковій ході з нагоди 600-річчя взяли участь понад 3,5 тисяч осіб - представники 12 промислових підприємств, комунальних підприємств, освітян, медиків, студенти 16 вузів. Учасники урочистої ходи йшли з ювілейною символікою, гаслами «Ми любимо тебе, Чернівці», «Пишаємося, що ми - чернівчани!», «Рідному місту-600».

На урочистих зборах міський голова вручив стрічки та посвідчення Почесних громадян Чернівців письменниці, лауреату Національної премії імені Т.Шевченка Марії Матіос, народному артисту України Іво Бобулу та голові ради ветеранів міста Павлу Бажеріну.

Також медаль «На славу Чернівців» міський голова Микола Федорук вручив на урочистих зборах голові Верховної Ради, экс-чернівчанину Арсенію Яценюку.

Голова Верховної Ради України Арсеній Яценюк заклав камінь під майбутній пам'ятник імператору Австро-Угорщини Францу-Йосифу в

Чернівцях у сквері на розі вулиць Шевченка-Кордуби в історичній частині міста. Відкриття у майбутньому пам'ятника колишньому імператору Австро-Угорщини є знаком визнання і шани Буковини, яка за його часів набула найбільшого розквіту і за часів якого у Чернівцях було побудовано один з найкращих в Європі університетів.

Також відкрито пам'ятник «Трояндам, якими підмітали тротуари Чернівців». В церемонії відкриття взяв участь онук останнього цесаря Австро-Угорщини Карл фон Габсбург та делегація землі Каринтія і міста Кляггенфурт з Австрії. В основі ідеї пам'ятника лежать слова відомого німецького журналіста Георга Гайнцена, сказані ним про «золоті часи» міста: «Чернівці - на півдорозі між Києвом і Бухарестом, Краковом і Одесою - були таємною столицею Європи, де тротуари підмітали букетами троянд, а книгарень було більше, ніж кав'ярень». Пам'ятник являє собою викувані з металу три троянди, які тримає людська рука. На горі пам'ятна мармурова дошка з цитатою Георга Гайнцена.

Посол України у Греції Валерій Цибух спеціально прибув до України, щоб бути присутнім на святкуванні 600-річчя Чернівців. Як керівник Буковинського земляцтва у Києві, пан Цибух очолював делегацію на святкування міста. Рідне місто зустріло оновленими вулицями, чудово оформленими парками і площами, реконструйованими будівлями. Пан Цибух першим із усіх земляцтв вітав мера міста Миколу Федорука і подарував вимпел, який побував в Антарктиді. Святкування продовжувалися в оперному театрі ім. Ольги Кобилянської, офіційний прийом був в національному університеті ім. В. Стефаника. В розмовах згадувалися земляки, які розкидані по цілому світі. Недарма Чернівці називають маленьким Парижем чи Віднем.

